

EDITURA PARALELA 45

A V A N P O S T

Proza

Redactare: Cosmin Peța
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

EPP

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BORDIAN, ALEXANDRU

Casa Inglezi / Alexandru Bordian. - Pitești : Paralela 45, 2018

ISBN 978-973-47-2731-5

821.135.1

EDITURA PARALELA 45

Copyright © Editura Paralela 45, 2018

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

ALEXANDRU BORDIAN

Casa Inglezi

roman

Editura Paralela 45

0.01

PLATON

Și atunci.

Mai începem și cu sare. Vera are o întâlnire la porțile orașului vechi. Nu vrea să vorbim despre ieșirile ei. Habar nu are cum să se spele de suspiciuni. Nu vrea să mă mintă. Întâlnirea e la ora opt. O văd neliniștită. Vikenti insistă să mergem în oraș, la restaurantul lui Kogan. Și el înțelege adevăratele ei tulburări. Cum vrea să se descotorosească de noi. Vikenti își lipește nasul coroiat de pomeții Verei.

Vrei să o vezi pe Luisa. [Vikenti află, mereu află, dar se preface idiot]

Vikenti

Da, vreau să o cunoașteți și voi, îi voi trimite o invitație.

Vera Naum

O invitație.

Vikenti

Da, dar nu pentru astăzi.

Vera Naum

Nu e neapărat, sare Vikenti, o cunoaștem pe domnișoara Beaton.

Vikenti

Nu-ți strepezi dinții în zadar.

Vera Naum

E băgăcioasă, am văzut-o.

Vikenti

Așa crezi tu.

Vera Naum

Și totuși Vera se lasă așteptată în această seară. Dar de ce se împotrivește să recunoască?

Suntem la restaurantul francezesc al domnului Kogan. Pe masă o vază de porțelan cu crini imperiali. Studiem cu atenție meniul. Vikenti face comanda. Ni se aduce jeleu din coadă de vacă într-un sos de algă marină acompaniat de spumă de ciuperci și parmezan prăjit. Pâinea este din făină neagră, cu chimen și diverse semințe. După jeleu, ni se aduce *foie gras* cu bucăți de trufe. Ni se toarnă vin sec de Purcari, dar alcoolul nu face parte din stihia Verei. Și la urma urmei, ce caută ea aici? Își ascunde mâinile sub masă. Continuăm ospățul cu *coquilles* Saint Jacques. Desertul este fabulos: biscuit pane umplut cu marmeladă de mandarine, servit cu pere și șerbet de mandarine.

Asta da ospăț.

Platon

Așa-i, băiete.

Vikenti

O adevărată sărbătoare a stomacului. Vera nu poate să treacă peste noi, dar să o vedem. O picătură, o pată, un cerculeț de apă și caută isteric să-și schimbe hainele. Uneori în miezul sindrofilor, la recepții, cinând:

Plec, uite ce am, plec.

Vera Naum

Oh, drăcie, pata.

Platon

Dar e apă, e apă pură.

Vikenti

Mergeți și voi?

Vera Naum

Hai.

Vikenti

Ne întoarcem la vilă. Vera smiorcăie. Nu-și găsește portofelul.

Mă întorc după el, ne spune pe un ton agitat.

Vera Naum

N-am știut că ai portofel.

Vikenti

Unul cu bumbi de aur.

Vera Naum

Oh, cap cu țâțe.

Vikenti

Dar Vera chiar are portofel. Vikenti vrea să mergem împreună, să-i dăm o mână de ajutor. Dar ea îi reproșează grija purtată în exces.

O urmăresc mușcând dintr-o pipă fără tutun. Rătăcește printre vânzătorii ambulanți. Printre florăresele care fluieră strident.

Luisa este punctuală. Se îndreaptă spre Vera și o îmbrățișează. O oră și douăzeci de minute. Se plimbă ținându-se de mâini.

Se întoarce fără portofel, dar noi știm că îl ascunde. Un pretext stupid să nu fie bătută.

Vikenti o face pe soțul indignat și ridică Poliția în picioare. Își coboară degetele pe sub jupoanele albe, între picioarele ei. Nu-ți fă griji, fătuca mea. Copoii trezesc chelnerii, bucătarii și barmanii. Îi amenință:

Vă stoarcem până la zer și vă trimitem la pârnaie.

Polițiștii

Dar nimeni nu recunoaște nimic. Și Vikenti devine și mai înverșunat. Ține să o învețe minte pe Vera. Să știe ce poate aduce o minciună. Și își plimbă limba peste degetele ei înroșite. Șeful poliției nu se încumetă și reține toți pungașii celebri. Sunt adunați la sectorul de poliție. Aceștia dau din umeri, sunt nedumeriți, nimeni pe nimeni nu pârăște.

Vikenti o aduce și pe Vera să-și declare pierderea. Să dea lămurire în scris. Despre suma de bani din portofel. Vera pășește încet, cu un halo luminos deasupra capului. Cu o alură de martiră mincinoasă, sanctificată pe nedrept.

De obicei îl țineți în poșetă? Vă amintiți ceva?

Polițiștii

Dar Vera nu mai ține minte toate astea. Pricepe ce harababură provoacă, îi tremură vocea, mâinile. Îi cere lui Vikenti să renunțe:

Nu am o avere de bani acolo.

Vera Naum